

Arrest

nr. 140 044 van 2 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. LEGRAND en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 november 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 november 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 juni 2014 en op 20 november 2014.

1.3. Op 2 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 december 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een inwoner van de Arabische Democratische Republiek Sahara bent en in 1977 in het kamp van Al Ayoun bent geboren. U genoot onderwijs in de moskee en later in een reguliere school. U komt uit een politiek geëngageerde familie en uw vader is één van de oprichters van het Polisario Front. Omstreeks '86 of '87 kwam uw vader om het leven in de strijd tegen Marokko. In 1995, op achttienjarige leeftijd, kreeg u de kans om in Cuba uw studies verder te zetten. U verbleef ongeveer drie jaar in Havana en volgde er een opleiding boekhoudkunde. In 1998 keerde u terug naar het kamp met de bedoeling iets voor uw volk terug te doen. Hetzelfde jaar ging u met een neef op zoek naar een schaap dat uit de veestapel van uw familie was ontsnapt. Jullie trokken met een quad de woestijn in en reden op een Marokkaanse mijn. Uw neef kwam om het leven en u raakte ernstig gewond. Uw rechterarm en uw rechteronderbeen werden geamputeerd.

U bent reeds jaren lid van UJSARIO, de jongeren vleugel van POLISARIO en u zet zich via die organisatie in voor uw volk. Via internet had u contact met diverse partnerorganisaties, onder meer in Europa. In de loop der jaren groeide uw onvrede over de politiek die POLISARIO voerde. U maakte zich onder andere zorgen over de toenemende invloed van het kapitalisme in uw maatschappij, het starre tribale systeem, de politieke immobiliteit, en het gebrek aan diversiteit. Als gevolg daarvan nam u deel aan diverse protestacties.

In 2009 probeerden jullie de dialoog aan te gaan met de regering. Jullie dachten na over de toekomst van de regio en ijverden onder meer voor een economische hervorming, een uitbreiding van het MINURSO-mandaat, en een beperkte ambtstermijn voor regeringsleden van de regering. U uitte uw kritiek via een radiostation. Als gevolg daarvan werd u beschuldigd van collaboratie met de Marokkaanse autoriteiten. Uw spullen werden aangeslagen en u werd tweemaal gearresteerd. U kwam telkens vrij na onderhandeling van uw oom, een minister. Uw activisme leidde ook tot een familiaal probleem.

Volgens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ - zie Verklaring, vraag 34) verliet u de Westelijke Sahara op 3 november 2009. U reisde per vliegtuig via Mauretanië en Marokko naar België. Op 14 november 2009 kwam u in België aan. Op 18 november 2009 diende u een asielaanvraag in.

Op 29 juni 2010 diende u een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Uw aanvraag werd ontvankelijk verklaard, maar op 23 mei 2012 verklaarde de DVZ uw aanvraag ongegrond. U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) maar u heeft nog geen uitsluitel over hun beslissing. Op 22 maart 2013 diende u bij de rechtbank van eerste aanleg in Hasselt een verzoekschrift in tot staatloosheid. Op 17 juli 2013 verklaarde de rechtbank zich territoriaal onbevoegd en werd de zaak verzonden naar de rechtbank van eerste aanleg in Tongeren. Op 22 januari 2014 diende u een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Dit op basis van uw langdurige asielprocedure. De DVZ heeft zich nog niet uitgesproken over uw aanvraag.

Op 11 juni 2014 werd u op het CGVS gehoord. Vervolgens werd u op 10 juli 2014 uitgenodigd voor een bijkomend gehoor op het CGVS. Op 8 juli 2014 gaf u via uw advocaat te kennen dat u omwille van medische redenen niet op het gehoor aanwezig kon zijn. U staaft dit met een medisch attest (dd. 08/07/2014), geldig van 8 juli 2014 tot en met 27 juli 2014. U ontving een nieuwe uitnodiging voor een bijkomend gehoor, ditmaal op 18 september 2014. Op 17 september 2014 gaf u via uw advocaat te kennen dat u omwille van medische redenen niet op het gehoor aanwezig kon zijn. U staaft dit op 18 september 2014 met een medisch attest (dd. 18/09/2014), geldig van 16 september 2014 tot en met 19 september 2014. Vervolgens werd u voor de derde keer uitgenodigd voor een bijkomend gehoor, ditmaal op 20 november 2014. U verscheen op het gehoor maar weigerde gehoord te worden omdat u vermoedde dat de tolk een Marokkaan was. U beschouwde het als een gebrek aan respect en beweerde de tolk niet te verstaan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: 'Attest Représentation du F. Polisario Pour la Belgique et Luxembourg' - Brussel dd. 16/11/2009, autobiografie, medische attesten en begeleidend schrijven dd. 08/07/2014, schrijven van advocaat dd. 08/07/2014, medisch attest en begeleidend schrijven dd. 18/09/2014, 'certificat médical circonstancié' dd. 18/10/(onleesbaar) in het kader van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, gedetailleerd medisch attest dd. 03/07/2014 in het kader van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Op iedere asielzoeker rust de individuele verantwoordelijkheid om met de bevoegde (asiel)instanties samen te werken teneinde een correcte inschatting mogelijk te maken van de nood aan internationale bescherming waarop de asielzoeker zich beroept. Wanneer een asielzoeker moedwillig aan deze verantwoordelijkheid verzaakt én indien er geen elementen worden aangehaald waaruit blijkt dat de asielzoeker niet in de mogelijkheid verkeerde om zijn verantwoordelijkheid op te nemen, heeft dit nefaste gevolgen voor zijn algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging. Op die manier maakt hij het namelijk onmogelijk om een correct en volledig beeld te verkrijgen wat betreft zijn identiteit, levensloop en asielmotieven. Dergelijk gedrag is uiteraard niet compatibel met een gegronde vrees voor vervolging zoals gedefinieerd in de vluchtelingenconventie.

In de loop van uw asielprocedure werd duidelijk dat er sprake is van een ernstig gebrek aan medewerking van uwentwege.

Reeds tijdens het eerste gehoor op 11 juni 2014 belemmert u het werk van de verantwoordelijke 'protection officer' (PO). U reageert vrij snel en zonder duidelijke aanleiding geagiteerd op de vragen van de 'protection officer' van het CGVS. Zo verwijt u hem de verkeerde vragen te stellen wanneer hij u polst naar de Sahrawiluchtelingenkampen in de regio. Gevraagd naar het kamp van Tindouf antwoordt u onder meer dat 'de vraag niet klopt' en maant u de 'protection officer' aan om 'direct te zijn'. U verklaart dat hij u 'eerst indirecte vragen stelt om pas daarna op directe wijze vragen te stellen'. Vervolgens geeft de 'protection officer' uitleg over het waarom van bepaalde vragen en wordt uitgelegd dat dergelijke vragen worden gesteld opdat het CGVS zich een beeld kan vormen van uw preciese asielmotieven. U antwoordt daarop dat u de vragen zal beantwoorden, maar dat de 'protection officer' 'goede vragen, wat een vraag heet, dient te stellen' (zie CGVS, 11/06/2014, p. 8-9). Vervolgens gaat het interview schijnbaar zonder problemen verder, tot het moment dat er wordt gevraagd naar uw politieke activiteiten. Alhoewel de 'protection officer' u het woord geeft, u meedeelt dat u vrijuit kan praten zolang het een antwoord op de vraag is, antwoordt u dat 'het geen zin heeft om zo verder te gaan' en dat u 'voorstelt om het gehoor stop te zetten'. U verklaart dat u 'de kans wil krijgen om te antwoorden ofwel zal stoppen' (zie CGVS, 11/06/2014, p. 11). Dat u zonder duidelijk aanwijsbare reden uw eigen voorwaarden stelt en zelfs aanstuurt op een stopzetting van het gehoor, kan reeds als een manifest gebrek aan medewerking worden gezien. Desondanks wordt het gehoor verder gezet, dit nadat de 'protection officer' tot tweemaal toe benadrukt dat u de kans krijgt om vrijuit uw relaas uiteen te zetten. Uit het vervolg van het gehoor blijkt dat u ruimschoots de kans kreeg om binnen het voorziene tijdsframe uw asielmotieven uit de doeken te doen (zie CGVS, 11/06/2014, p. 12-15). Meer zelfs, op het einde van het interview geeft u te kennen dat wat u betreft, u duidelijk was en voldoende heeft verteld over uw activiteiten (zie CGVS, 11/06/2014, p. 14)). Desondanks laat u zich op het einde van het gehoor plots ontvallen dat u 'had gehoopt op een beter sfeer tijdens het interview'. Gevraagd om toe te lichten waar het volgens u verkeerd liep, zodat daar rekening mee kan worden gehouden, verklaart u dat 'u zich niets meer kan herinneren'. U wenst ook niets toe te voegen omdat 'u het heeft gehad, en uw hersenen zijn dichtgeklapt' (zie CGVS, 11/06/2014, p. 15). Tijdens het eerste gehoor was dus bezwaarlijk sprake van een volledige medewerking van uwentwege.

Uw manifest gebrek aan medewerking komt volledig aan de oppervlakte tijdens het tweede gehoor.

Nog voor het gehoor van 20 november 2014 kan aanvangen, geeft u te kennen dat u weigert samen te werken met de aanwezige tolk. U vermoedt namelijk dat de tolk van Marokkaanse afkomst is (zie CGVS, 20/11/2014, p. 1). De 'protection officer' onderneemt vervolgens een poging om een oplossing te zoeken en wijst er op dat de tolken volstrekt neutraal zijn en een bepaalde deontologie volgen. U blijft echter categoriek elke vorm van medewerking weigeren (zie CGVS, 20/11/2014, p. 2). In plaats daarvan heeft u het over een gebrek aan respect (zie CGVS, 20/11/2014, p. 2-3) en maakt u de 'protection officer' op minachtende toon duidelijk dat 'zijn paternalisme' en zijn 'blablabla' bij u niet werken (zie CGVS, 20/11/2014, p. 2). U richt zich tot de tolk en verklaart vlakaf dat u niet van plan bent om naar hem te luisteren, ook al is het 'niets persoonlijks' (zie CGVS, 20/11/2014, p. 2). Vervolgens verklaart u vreemd genoeg dat u en de tolk elkaar niet begrijpen, omdat u 'hassaniya' spreekt en de tolk die taal niet machtig is. U voegt er aan toe dat u zelf geen 'derrija' (het Noord-Afrikaans dialect van het Arabisch) of 'klassiek Arabisch' begrijpt, talen die de tolk wel machtig is (zie CGVS, 20/11/2014, p. 3). Het is echter geenszins geloofwaardig dat u en de tolk elkaar niet konden begrijpen, en dat u het Arabisch niet machtig bent. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat u expliciet de bijstand verzocht van een tolk die het Arabisch machtig is. Ook bij het invullen van de Verklaring bij de DVZ werd u zonder probleem bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is (zie Verklaring, toegevoegd aan het administratief dossier). Tijdens het eerste gehoor waren er evenmin communicatieproblemen tussen u en de Arabisch sprekende tolk, ook al gaf u ook toen te kennen dat u enkel hassaniya sprak (zie

CGVS, 11/06/2014, p. 1). Uw weigering om met de tolk samen te werken is dus allerm minst een gevolg van een communicatieprobleem.

U eist vervolgens een nieuwe tolk en stelt voor om het gehoor in het Frans verder te zetten (zie CGVS, 20/11/2014, p. 2-3). Vreemd genoeg verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u het Frans onvoldoende machtig bent om in die taal te worden gehoord (zie CGVS, 11/06/2014, p. 1), zodat dit duidelijk geen optie is om het gehoor verder te zetten.

Wanneer de 'protection officer' én uw advocaat u er op wijzen dat uw weigering om het gehoor verder te zetten als een gebrek aan medewerking wordt beschouwd en tot een negatieve beslissing kan leiden, verklaart u onomwonden dat een negatieve beslissing u 'niet interesseert' en 'niet het einde van de wereld is' (zie CGVS, 20/11/2014, p. 2). Het hoeft geen betoog dat dergelijke uitspraken allerm minst wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.

Voor het gehoor van 20 november 2014 liet u trouwens twee eerdere gehoren annuleren wegens (nietgespecificeerde) medische redenen. Het gehoor van 10 juli 2014 werd geannuleerd op basis van een medisch attest waarin enkel staat dat u wegens ziekte in de onmogelijkheid verkeert om cursussen bij te wonen, maar wel de toestemming heeft om het huis te verlaten (zie Documenten, 'attestation d'incapacité de travail' dd. 08/07/2014). U voegt er twee medische attesten aan toe die werden opgesteld in het kader van uw aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter (zie Documenten, medische attesten dd. 08/07/2014 + begeleidend schrijven, 'certificat médical circonstancié' dd. 18/10/[...] in het kader van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, gedetailleerd medisch attest dd. 03/07/2014 in het kader van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980). Die attesten doen echter op geen enkele manier uitspraak over de redenen waarom u op 10 juli 2014 niet op het gehoor aanwezig kon zijn. Vervolgens laat u ook het gehoor van 18 september 2014 annuleren. U doet dit op 17 september 2014, dus daags voor het gehoor. Pas de volgende dag, op 18 september 2014, legt u een doktersbriefje voor waaruit blijkt dat u wegens ziekte niet in staat bent om cursussen bij te wonen, maar wel de toestemming heeft om het huis te verlaten (zie Documenten, medisch attest en begeleidend schrijven dd. 18/09/2014). Het doktersbriefje is bovendien slechts geldig van 17 tot en met 19 september, met andere woorden: van 1 dag voor het geplande gehoor, tot 1 dag erna. Dat u uw afwezigheid dient te verantwoorden met een medisch attest dat a posteriori werd opgesteld is uiteraard opvallend. U voegt er een voorschrift aan toe voor Fucidin-crème, een antibioticum en huidzalf, maar het is allesbehalve duidelijk op welke manier het aantoont waarom u niet op het gehoor kon verschijnen.

Uw gedrag tijdens uw asielprocedure is bijgevolg niet in overeenstemming te brengen met de procedures en criteria voor het toekennen van de vluchtelingenstatus, waarin wordt gesteld dat een asielzoeker zijn volledige medewerking dient te verlenen en alle relevante informatie over zichzelf en zijn asielmotieven dient mee te delen. Dit heeft een nefaste invloed op de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging en de door u ingeroepen asielmotieven.

Los van het feit dat u verhindert dat het CGVS een volledig zicht op uw asielmotieven krijgt, bevatten uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten elementen die bijkomende twijfels zaaien bij de geloofwaardigheid van uw vrees.

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw familie nauwe banden onderhouden met het Polisario en jullie reeds jarenlang voor deze partij, of daarmee gerelateerde organisaties, actief waren. Zo beweert u dat uw vader één van de oprichters van POLISARIO was (zie CGVS, 11/06/2014, p. 7), dat u uit een gepolitiseerde familie komt (zie Documenten, autobiografie), en dat uw oom een minister is (zie CGVS, 11/06/2014, 14). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u zich tot uw vertrek uit de Arabische Democratische Republiek Sahara heeft ingezet voor UJSARIO (zie CGVS, 11/06/2014, p. 10-11 - zie Documenten, autobiografie), de jongeren vleugel van Polisario. Verder heeft u de kans gekregen om in Cuba, één van de partnerlanden van de Arabische Democratische Republiek Sahara, te studeren (zie CGVS, 11/06/2014, p. 5, 6, 10). In uw korte autobiografie merkt u op dat een dergelijk privilege niet iedereen gegeven is (zie Documenten, autobiografie). Dat alles wijst er op dat, indien u hierover de waarheid spreekt, u veeleer op goede voet stond met uw overheid. Het is dan ook opmerkelijk dat u momenteel door hen gevisieerd wordt en ternauwernood aan de dood kon ontsnappen.

Bovendien is het opmerkelijk dat u ondanks uw vrees voor Polisario een attest van de vertegenwoordiging van Polisario in België en Luxemburg voorlegt, waarin wordt bevestigd dat u Sahrawi bent (zie Documenten, 'Attest Représentation du F. Polisario Pour la Belgique et Luxembourg' - Brussel - 16/11/2009). Niet in het minst omdat het attest werd opgesteld op 16 november 2009, dus kort na uw aankomst in België en nog vóór uw asielaanvraag (dd. 18/09/2014). Dat u zich tot de partij wendde vooraleer asiel aan te vragen, lijkt allerm minst te wijzen op een vrees voor vervolging vanwege diezelfde partij. Men mag namelijk verwachten dat u gezien de ernst van de door u ingeroepen feiten en uw vrees voor Polisario, meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen en niet zomaar de vertegenwoordiging van de vervolgende partij zou benaderen om een dergelijk document te bekomen.

Verder is het opmerkelijk dat u niet het minste bewijs kan voorleggen betreffende uw jarenlang activisme en oppositiepraktijken (zie CGVS, 11/06/2014, p. 14). Nochtans beweert u dat u bijzonder actief was, zowel in uw organisatie, als in de media, op internet, en met andere partnerorganisaties. Dat u er niet in slaagt om daar enig begin van bewijs van voor te leggen is dan ook zeer markant (zie CGVS, 11/06/2014, p. 14). Het is bovendien zeer weinig aannemelijk dat u in de onmogelijkheid verkeert om enig begin van bewijs te bekomen. Het doet bijgevolg twijfels rijzen bij uw beweerde persoonlijk activisme.

Op basis van uw biografie en verklaringen kan evenmin worden geconcludeerd dat u moet vrezen voor vervolging. U bent namelijk allesbehalve precies over de ware toedracht van de feiten. Zo staat in uw autobiografie te lezen dat u omwille van uw politiek activisme 'meermaals werd gefolterd' en meermaals periodes in gevangenschap doorbracht (zie Documenten, autobiografie). Tijdens het gehoor maakte u echter geen gewag van foltering. Tijdens het gehoor verklaart u dat de 'verschillende periodes in gevangenschap' in werkelijkheid over twee arrestaties gaat (zie CGVS, 11/06/2014, p. 14). Ook uw verklaringen over uw gevangenschap zijn weinig concreet. Gevraagd om over uw detentie te vertellen verklaart u enkel dat men u van spionage voor de Marokkaanse autoriteiten beschuldigde. U zegt onomwonden dat u er verder niets over te vertellen heeft (zie CGVS, 11/06/2014, p. 14). Dat u bij het uit de doeken doen van uw asielrelaas niet verder geraakt dan dergelijke rudimentaire verklaringen, doet uiteraard twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid ervan. Ook uw autobiografie blijft, in tegenstelling tot de uitvoerige uiteenzetting over uw politiek gedachtegoed, zeer op de vlakte wat betreft de door u ingeroepen asielmotieven. In twee korte paragrafen zegt u weinig meer dan dat u bij UJSARIO actief was, van collaboratie werd beschuldigd, werd gefolterd, en gevangen werd gezet. Het valt ook op dat uw autobiografie geen uitspraak doet over de plaats waar u werd vastgehouden. Op de plaats waar de naam van de gevangenis hoort te staan, staat enkel [...] te lezen (zie Documenten, autobiografie). Uw verklaringen over de door u ingeroepen asielmotieven zijn dus niet enkel rudimentair, ze zijn ook simpelweg onvolledig en hierdoor twijfelachtig.

Doorheen het eerste gehoor maakt u meermaals gewag van een neurologische aandoening die geheugenproblemen als gevolg heeft (zie CGVS, 11/06/2014, p. 2, 6). U legt echter geen enkel begin van bewijs voor waaruit blijkt dat dit effectief het geval is. Er kan dus niet worden besloten dat eventuele geheugenproblemen de reden zijn voor uw onvolledige en rudimentaire verklaringen;

U beweert dat u in 1998 ernstig gewond geraakte bij de ontploffing van een landmijn. Uit een lezing van uw verklaringen en uw autobiografie blijken er echter een aantal incoherenties op te duiken. Zo beweert u tijdens het gehoor dat uw neef en nog een ander familielid bij het incident om het leven kwamen (zie CGVS, 11/06/2014, p. 9). In uw autobiografie heeft u het echter over een 'vriend' (zie Documenten, autobiografie). Deze incoherenties konden wegens uw gebrek aan medewerking uiteraard niet worden uitgeklaard. Verder legt u geen onomstotelijk bewijs voor waaruit blijkt dat u effectief gewond raakte bij de ontploffing van een landmijn. Het ene medische attest in het kader van uw aanvraag tot medische regularisatie (dd. 18/10/[...]) meldt weliswaar uw verklaringen over de ontploffing, maar doet verder geen uitspraak over de feiten. Het medisch attest in het kader van uw aanvraag tot medische regularisatie (dd. 03/07/2014) vermeldt op zijn beurt geen reden voor de amputatie van uw rechterarm en -been. Los daarvan, en gesteld dat u werkelijk slachtoffer werd van het door u beschreven voorval, volstaat dit niet om van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te spreken. Het betreft namelijk een eenmalig, geïsoleerd incident waarbij u op jammerlijke wijze betrokken raakte. Het gebruikte explosief was niet persoonlijk tegen u gericht en in de jaren die volgden waren er geen bijkomende aanwijzingen dat u werd geviséerd met het oog op vervolging. Dit terwijl u naar eigen zeggen nog tot 2009 in het kamp verbleef. Er zijn met andere woorden goede redenen om aan te nemen dat dergelijke feiten zich niet meer opnieuw zullen voordoen.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De medische attesten doen enkel een uitspraak over uw medische toestand, maar spreken zich verder niet uit over de door u ingeroepen asielmotieven. Hetzelfde geldt voor het attest van Polisario en de kopie van uw identiteitskaart. Die spreken zich allerm minst uit over uw asielmotieven, integendeel (zie boven). Ze kunnen hoogstens uitspraak doen over uw identiteit, afkomst en nationaliteit, zaken die wegens uw gebrek aan medewerking niet of niet volledig geverifieerd konden worden. Ook uw autobiografie verandert niets aan de beslissing van het CGVS. Het betreft namelijk een document dat u zelf heeft opgesteld en waarvan de inhoud niet valt te verifiëren. Het document heeft dan ook nauwelijks enige bewijswaarde. Uit analyse van de inhoud van de autobiografie is bovendien gebleken dat ze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven (zie boven).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut, minstens voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de vluchtelingenstatus, de subsidiaire beschermingsstatus en de bewijslast, voert verzoeker aan dat de vermeende tegenstrijdigheden en het vermeende gebrek aan samenwerking tijdens de twee interviews geen afbreuk kunnen doen aan de essentie van zijn relaas. Volgens verzoeker heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het formuleren van de bestreden beslissing blind gestaar op bepaalde inconsistenties over feiten die allesbehalve relevante bijzonderheden zijn, om zo zijn aanvraag ten onrechte als ongegrond af te wijzen. Als men immers de huidige algemene situatie in de Westelijke Sahara enerzijds, en de concrete feitelijke antecedenten waarnaar hij verwijst in zijn asielaanvraag en ter staving waarvan hij stukken voorlegt anderzijds, in aanmerking neemt, dan kan men naar het oordeel van verzoeker – in weerwil van de beslissing van het Commissariaat-generaal – niet anders dan vaststellen dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

In een eerste onderdeel betwist verzoeker dat hij een gebrek aan medewerking toonde in de loop van de asielprocedure. Wat betreft zijn gedrag tijdens het eerste interview, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij kritiek uitte op de *protection officer* zijn vragen omdat deze vragen hem verwarden en hij niet echt begreep wat de *protection officer* wenste te weten. Vaak begreep verzoeker pas na enkele herformuleringen de toedracht van de vragen. Waarop terug vragen volgden welke verzoeker niet meteen begreep. Bijgevolg werd hij na verloop van tijd gefrustreerd en zei hij aan de *protection officer* dat deze betere vragen diende te stellen. Verzoeker wijst erop dat hij sinds 2009 wacht op de kans om zijn verhaal te kunnen uitleggen en stelt dat hij het jammer vond dat hij zich niet kon uitdrukken en dat er geen goede communicatie tot stand kwam tussen hem en de *protection officer*. Deze communicatie werd volgens verzoeker nog verder bemoeilijkt door het feit dat de aanwezige tolk geen *hassaniya* sprak en hij bijgevolg niet alles even goed begreep. Verzoeker stelt dat hij dit op het einde van het eerste interview nog uitdrukkelijk heeft aangehaald. Hij begrijpt dan ook niet in welke mate zulke terechte kritiek als een gebrek aan medewerking kan worden beschouwd.

Voorts betwist verzoeker ten stelligste dat zijn weigering om het tweede interview in het bijzijn van een Marokkaanse tolk af te leggen een manifest gebrek aan medewerking uitmaakt. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen totaal geen rekening houdt met de geopolitieke situatie in de Westelijke Sahara. Zo bestaat al gedurende decennia een gewapend conflict tussen de Marokkaanse overheid en de Arabische Democratische Republiek Sahara en het Polisario. Het conflict nam zelfs die omvang aan dat interventie door Verenigde Naties was vereist (MINURSO missie). Bovendien heeft verzoeker ook familiale en persoonlijke redenen om een tolk van Marokkaanse afkomst te weigeren. Zo kwam zijn vader om in de strijd tegen Marokko in 1986 of 1987, groeide hij op in vluchtelingenkampen ingevolge het gewapend conflict tussen de Marokkaanse overheid en Arabische Democratische Republiek Sahara en verloor hij zijn rechterarm en –been ingevolge een ontploffing van een Marokkaanse landmijn. Bovendien overleed verzoeker zijn neef bij deze ontploffing. Gelet op voormelde elementen, acht verzoeker het dan ook meer dan begrijpelijk dat hij een hoge mate van argwaan en aversie koestert ten aanzien van een tolk van Marokkaanse afkomst en dat hij geen vertrouwen heeft in de neutraliteit van zulke tolk. Dat de tolken bij het Commissariaat-generaal dan wel geacht worden neutraal te zijn en gebonden zijn aan een deontologische code doet hieraan geen afbreuk, aldus verzoeker, die stelt dat hij het recht heeft om zijn verhaal in alle vertrouwen te vertellen. Verzoeker vindt het feit dat het Commissariaat-generaal totaal geen rekening hield met deze gevoeligheden dan ook een enorm gebrek aan respect, te meer daar hij reeds tijdens het eerste interview duidelijk aangaf dat hij niet met een Marokkaanse tolk wenste te worden geconfronteerd. Het Commissariaat-generaal ging echter volledig voorbij aan voormelde gevoeligheden en stelde koudweg tijdens het tweede interview dat indien hij de Marokkaanse tolk niet zou aanvaarden, dit zou worden beschouwd als een gebrek aan medewerking. Zulk gebrek zou dan een negatieve impact op zijn asielaanvraag hebben. Verzoeker is van oordeel dat zulke mededeling hem ongeoorloofd onder druk zette teneinde te bewerkstelligen dat hij afstand zou doen van zijn rechten. Tot slot wenst verzoeker te verduidelijken dat hij niet vermoedde dat de tolk van Marokkaanse afkomst was, zoals verkeerdelijk

weergegeven in de bestreden beslissing, maar dat hij dit rechtstreeks aan de betrokken tolk heeft gevraagd. Deze laatste bevestigde dat hij van Marokkaanse afkomst was.

Daarnaast wenst verzoeker te verduidelijken dat hij ten tijde van zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dacht dat hij gewoon in het algemeen moest aanduiden in welke taal hij wenste gehoord te worden. Hij was er zich naar eigen zeggen niet van bewust dat hij het type Arabisch diende te specificeren. Verder meent verzoeker dat het net een teken is van zijn medewerking dat hij het eerste verhoor toch met een Arabisch sprekende tolk heeft afgelegd, hoewel hij niet alles perfect verstond. Nog meer vindt verzoeker het een bewijs van zijn constructieve houding dat hij tijdens het tweede verhoor een alternatief voorstelde (namelijk het verhoor in het Frans voeren ook al beheerst hij deze taal zeer beperkt) in plaats van alleen het verhoor te weigeren wegens de tussenkomen van een Marokkaanse tolk. Verzoeker betreurt dan ook dat het Commissariaat-generaal zulke acties in zijn nadeel uitlegt.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt verwezen naar zijn uitspraken dat de *protection officer* zijn '*blablabla*' en '*paternalisme*' niet bij hem werken en dat een negatieve beslissing hem '*niet interesseert*' en '*niet het einde van de wereld is*', wenst verzoeker toe te lichten dat hij door de houding van het Commissariaat-generaal tijdens het tweede interview gechoqueerd en beledigd was. Het koudweg negeren van de begrijpelijke gevoeligheden in zijn hoofd ten aanzien van Marokko kwam volgens verzoeker zeer onrespectvol, zelfs provocerend over. Bovendien voelde hij zich gechanteerd door de mededeling dat indien hij de Marokkaanse tolk zou weigeren, dit hem op negatieve wijze zou worden aangerekend. Bijgevolg werd hij gefrustreerd en geagiteerd, waardoor hij begrijpelijkerwijze emotioneel reageerde. Verzoeker stelt dat zijn uitspraken dat een negatieve beslissing hem '*niet interesseert*' en '*niet het einde van de wereld is*' in deze context dienen te worden gekaderd. Verzoeker verduidelijkt nog dat hij zich op het ogenblik van deze uitspraken wederom geconfronteerd zag met een – in zijn ogen – willekeurig en onrechtvaardig handelende overheidsinstantie. Gelet op zijn vorige negatieve ervaringen met overheidsinstanties, zijnde de Marokkaanse overheid en de overheid van de Arabische Democratische Republiek Sahara, geloofde verzoeker dan ook niet meer in een correcte afhandeling van zijn zaak. Bovendien kwamen de opmerkingen van de *protection officer* over deontologische codes van tolken effectief paternalistisch over in de leefwereld van verzoeker, welke gedurende zijn hele leven werd geconfronteerd met de harde realiteit van het gewapend conflict in de regio van de Westelijke Sahara. In zulke leefwereld zijn deontologische codes dan ook van geringe waarde.

Verzoeker vraagt dan ook minstens de mogelijkheid om een nieuw verhoor te houden in de aanwezigheid van een tolk die niet van Marokkaanse afkomst is teneinde zijn aanvraag tot toekenning van het statuut als vluchteling of subsidiaire bescherming te kunnen toelichten. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat het Commissariaat-generaal over bepaalde zaken geen duidelijkheid heeft en de gelegenheid ter harte heeft genomen om zijn asielaanvraag te weigeren wegens een gebrek aan medewerking. Deze onduidelijkheden zouden kunnen worden toegelicht tijdens een nieuw interview, aldus nog verzoeker.

Waar hem nog wordt verweten dat hij tweemaal een gepland verhoor annuleerde wegens medische redenen zonder dit voldoende te bewijzen, benadrukt verzoeker dat hij de nodige medische attesten steeds heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. Verzoeker vindt het opmerkelijk dat het Commissariaat-generaal niet eerder verdere uitleg over zijn annulatie om medische redenen heeft gevraagd en dat hij dit middels de negatieve beslissing diende te vernemen. Verzoeker verduidelijkt dat bij de ontploffing van de landmijn ook zijn hoofd ernstig gewond is geraakt. Ingevolge deze hoofdwonde heeft hij ernstige neurologische en psychologische schade opgelopen, welke van tijd tot tijd in gradatie toenemen. Verzoeker wijst erop dat hij dit duidelijk heeft meegedeeld tijdens het eerste verhoor, dat hij de littekens die hij aan zijn hoofd opliep heeft getoond en dat hij verder heeft meegedeeld dat deze verwondingen tot een verwarrende uitleg en geheugenproblemen aanleiding kunnen geven. Ten tijde van de annulatie van de twee verhoren, kreeg verzoeker naar eigen zeggen een hevige opstoot van zijn neurologische en psychologische kwalen. Zijn behandelende arts achtte het niet verantwoord dat hij in die toestand een verhoor zou afleggen gezien de zware druk die dit met zich meebrengt en de mentale capaciteit vereist om lange conversaties te voeren en de nodige antwoorden te geven. Verzoeker benadrukte nochtans tegenover zijn behandelende arts het belang van deze verhoren. De behandelende arts deelde mee dat de medische attesten voldoende zouden moeten zijn ter staving van verzoeker zijn afwezigheid en dat hij geen weet had van specifieke documenten voor het Commissariaat-generaal. Tot slot benadrukt verzoeker dat hij niet op voorhand weet wanneer hij een opstoot krijgt van zijn neurologische en psychologische kwalen. Hij licht toe dat dit plots gebeurde op 17 september 2014 (dag voor het geplande tweede gehoor) en dat hij niet meteen terecht kon bij zijn behandelende arts. Dit kon pas de volgende dag, wat het '*a posteriori opgestelde medisch attest*' - zoals aangehaald door het Commissariaat-generaal - eenvoudig verklaart.

In een tweede onderdeel tracht verzoeker de vermeende twijfel over zijn geloofwaardigheid te ontkrachten. Verzoeker voert aan dat hij gedurende lange tijd inderdaad een goede band had met zijn

regering en Polisario. Doch na verloop van tijd groeide zijn onvrede over de politiek van zijn regering en begon hij kritiek daarop te uiten en aan protestacties deel te nemen. Verzoeker meent dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening houdt met het feit dat hij oorspronkelijk een goede verstandhouding had met Polisario, maar dat pas na het uiten van kritiek deze goede verstandhouding was omgeslagen in vervolging. Het argument van het Commissariaat-generaal inzake de oorspronkelijke goede verstandhouding met zijn regering en met Polisario is naar het oordeel van verzoeker dan ook ongegrond. Dat verzoeker, ondanks zijn vrees voor Polisario, een attest van de vertegenwoordiging van Polisario in België en Luxemburg kan voorleggen welk kort na zijn aankomst in België werd opgesteld, verklaart verzoeker door het feit dat de vertegenwoordiging van Polisario in België en Luxemburg geen consulaat of ambassade is en niet de regering van de Arabische Democratische Republiek Sahara vertegenwoordigt. De macht van deze vertegenwoordiging is volgens verzoeker in België zeer beperkt. Waar hem nog een gebrek aan bewijzen wordt verweten, laat verzoeker gelden dat hij op korte termijn diende te vluchten en dat hij niet in de mogelijkheid verkeerde om allerlei schriftelijke bewijzen met zich mee te nemen.

In een derde en laatste onderdeel betwist verzoeker het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat op grond van zijn verklaringen en biografie niet kan worden geconcludeerd dat hij moet vrezen voor vervolging. Verzoeker herhaalt dat hij omwille van zijn politieke overtuiging en de geuite kritiek tot tweemaal toe werd opgesloten. Na deze tweede maal besloot hij om onder te duiken en het land uit te vluchten vooraleer hij verdere en/of zwaardere daden van vervolging zou moeten ondergaan. Het is dus duidelijk net deze vrees voor vervolging in zijn hoofde vanwege zijn politieke activiteiten die er toe heeft geleid dat hij het land ontvluchtte, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat het duidelijk moge zijn dat een binnenlandse verhuis geen optie was. Verzoeker verduidelijkt dat het niet door Marokko bezette gedeelte van de Westelijke Sahara te klein is om de overheid van de Arabische Democratische Republiek Sahara te ontvluchten. Bovendien is onderduiken niet evident voor hem gelet op zijn handicap en nood aan medische bijstand. Verder zou het, gelet op zijn politieke verleden binnen Polisario (voor het tij daar keerde) en zijn persoonlijke leed (overlijden vader in de oorlog met Marokko, leven in vluchtelingenkampen en zware verwondingen ingevolge Marokkaans landmijn), volgens verzoeker onmenselijk zijn om te eisen dat hij naar Marokko vlucht. Niettegenstaande zijn kritiek op de overheid van de Arabische Democratische Republiek Sahara voelt verzoeker zich nog steeds *Saharoui* en in geen geval Marokkaan. Bovendien is het niet zeker dat hij zelfs op Marokkaans grondgebied veilig zou zijn voor zijn regering, aldus nog verzoeker.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn gedrag tijdens zijn asielprocedure niet in overeenstemming te brengen is met de procedures en criteria voor het toekennen van de vluchtelingenstatus, waarin wordt gesteld dat een asielzoeker zijn volledige medewerking dient te verlenen en alle relevante informatie over zichzelf en zijn asielmotieven dient mee te delen, hetgeen een nefaste invloed heeft op de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging en de door hem ingeroepen asielmotieven, (ii) uit zijn verklaringen en zijn korte autobiografie blijkt dat, indien hij hierover de waarheid spreekt, hij veeleer op goede voet stond met zijn overheid zodat het dan ook opmerkelijk is dat hij momenteel door hen wordt geïsoleerd en dat hij ternauwernood aan de dood kon ontsnappen, (iii) het opmerkelijk is dat hij ondanks zijn vrees voor Polisario een attest van de vertegenwoordiging van Polisario in België en Luxemburg voorlegt waarin wordt bevestigd dat hij Sahrawi is, niet in het minst omdat het attest werd opgesteld op 16 november 2009, dus kort na zijn aankomst in België en nog vóór zijn asielaanvraag en het gegeven dat hij zich tot de partij wendde vooraleer asiel aan te vragen allerminst lijkt te wijzen op een vrees voor vervolging vanwege diezelfde partij, (iv) hij niet het minste bewijs kan voorleggen betreffende zijn jarenlang activisme en oppositiepraktijken en het zeer weinig aannemelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om enig begin van bewijs te bekomen, (v) hij in zijn biografie en verklaringen allesbehalve precies is over de ware toedracht van de feiten, ook zijn verklaringen over zijn gevangenschap weinig concreet en onvolledig zijn en hij niet verder geraakt dan rudimentaire verklaringen en hij geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat hij effectief een neurologische aandoening heeft die geheugenproblemen als gevolg heeft zodat niet kan worden besloten dat eventuele geheugenproblemen de reden zijn voor zijn onvolledige en rudimentaire verklaringen, (vi) hij beweert dat hij in 1998 ernstig gewond raakte bij de ontploffing van een landmijn doch zijn verklaringen en zijn autobiografie een aantal incoherenties dienaangaande bevatten zoals wordt toegelicht, hij geen onomstotelijk bewijs voorlegt waaruit blijkt dat hij effectief gewond raakte bij de ontploffing van een landmijn en, gesteld dat hij werkelijk slachtoffer werd van het door hem beschreven voorval, dit eenmalig geïsoleerd incident waarbij hij op jammerlijke wijze betrokken raakte niet volstaat om van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te

spreken daar het gebruikte explosief niet tegen hem persoonlijk was gericht en er in de jaren die volgden geen bijkomende aanwijzingen waren dat hij werd gevisieerd met het oog op vervolging, dit terwijl hij naar eigen zeggen nog tot 2009 in het kamp verbleef en (vii) de door hem voorgelegde documenten niets veranderen aan bovenstaande appreciatie, zoals wordt toegelicht.

2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat *in casu* onvoldoende onderzoek werd verricht naar verzoekers identiteit, afkomst en nationaliteit. De Raad is van oordeel dat op basis van de bij aanvang van het eerste gehoor dd. 11 juni 2014 gestelde vragen over verzoekers beweerd regio van herkomst en de door hem gegeven antwoorden niet kan besloten worden dat verzoeker daadwerkelijk een inwoner van de Arabische Democratische Republiek Sahara is en dat hij in het kamp Al Ayoun werd geboren. Verzoekers antwoorden zijn immers onduidelijk en oppervlakkig en missen de details die kunnen worden verwacht van een persoon die een hogere opleiding heeft genoten en die beweert zijn ganse leven – met uitzondering van drie jaar tijdens dewelke hij studeerde in Cuba – in Al Ayoun te hebben gewoond. Ook een aantal onwetendheden doen vragen rijzen bij de waarachtigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn regio van herkomst (administratief dossier, stuk 9, p. 3-6). Er werden door de *protection officer* echter geen meer diepgaande vragen gesteld teneinde verzoekers identiteit en afkomst uit Al Ayoun na te gaan. Dat verzoekers identiteit, afkomst en nationaliteit wegens een gebrek aan medewerking van zijnenwege niet of niet volledig konden geverifieerd worden, zoals wordt opgeworpen in de bestreden beslissing, kan niet worden gevolgd. Immers, zo uit de lezing van het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoeker op bepaalde ogenblikken tijdens de gehoren een duidelijk gebrek aan medewerking kan worden verweten, is dit niet het geval voor het onderdeel van het eerste gehoor waar verzoekers personalia werden besproken. Tijdens dit onderdeel van het eerste gehoor weigerde verzoeker op geen enkel ogenblik te antwoorden op de hem gestelde vragen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag op generlei wijze dat verzoeker tijdens dit onderdeel van het eerste gehoor het werk van de *protection officer* belemmerde, noch dat hij geagiteerd reageerde op de vragen, noch dat hij de *protection officer* op dat ogenblik verweet hem de verkeerde vragen te stellen. Dit gedrag kwam pas tot uiting bij de vragen in welk kamp in Algerije zijn zussen verbleven, welke de bekende kampen van Sahrawi in Algerije zijn en of er Sahrawi vluchtelingen in Tindouf zitten (administratief dossier, stuk 9, p. 8-9). Vervolgens gaat het interview zonder problemen verder en wordt aan verzoeker gevraagd om een plan te tekenen van de Westelijke Sahara en om hierop onder meer aan te duiden waar Layoune ligt, hetgeen verzoeker ook doet. Opnieuw worden echter geen meer diepgaande vragen gesteld.

Bovendien bevat het administratief dossier niet de minste informatie waaruit kan blijken dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de waarachtigheid van verzoekers verklaringen heeft geverifieerd. Dienvolgens wordt de Raad in de onmogelijkheid gesteld om na te gaan of verzoekers (beperkte) verklaringen over Al Ayoun en de vluchtelingenkampen in de omgeving correct zijn. Voorts werd aan verzoeker tijdens het eerste gehoor gevraagd hoe het komt dat hij in Boujdour geregistreerd is, hoe het komt dat hij niet bij de Marokkaanse overheid werd geregistreerd en of hij niet verplicht werd om de Marokkaanse nationaliteit te krijgen (administratief dossier, stuk 9, p. 4). Er wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen klaarblijkelijk genoeg genomen met verzoekers antwoorden, doch bij gebrek aan enige informatie dienaangaande in het administratief dossier, kan de Raad niet oordelen of verzoekers verklaringen in dit verband aannemelijk kunnen worden geacht. Zelfs zo zonder meer zou worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk afkomstig is uit de Arabische Democratische Republiek Sahara, ontbreekt het de Raad bovendien aan informatie over de (veiligheids)situatie in deze regio.

Gelet op het voorgaande en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 december 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS